

Братові політв'язневі

Степан Тудор

(З посмертної літературної спадщини поета)

Цілую твої руки, брате,
Руки вкайданені,
Гострими ланками злого заліза
Люто поранені.

Обійму зимні твої долоні,
Нагрію скронями,
Може не гризтиме гостре залізо
Понад долонями.

Може розійдуться зимнії ланки,
Тупо заковані,
І відпочине тіло змозлене
Поміж оковами.

Підійму руки твої високо
Разом з кайданами,
Хай нам палають, як живий прапор,
Люто поранений.

Нехай горять нам, як жива пісня,
Збита неволею,
Руки коханії, люто заковані,
Болюче зболені...

Згадаєш, брате? — Гаряче літо
Іде над межами,
Ідуть до ставу грядки затичені,
Цвітом мережані.

Ідуть здовж берега (— полин пахучий —)
Гаї конопляні,
Пливе солодко пахуче небо,

В ставу розтоплене.

М'яко здригаються сиві мітелки
Трави високої,
Тихо там труться сонно закохані
Хребтаті окуні.

Туго зімкнулася ряска при березі,
(— Бляшки росолані! —)
Снять у захопленні межі ряскою
Жаби розмоляні.

Деяка збудиться, горло спузирить,
(— Кумкне хоч раз таки! —)
В м'якім намулі між осокою
Сплять головастики.

Вгортають голови в шовкову землю,
— Шовкові хвостики! —
Над ними мушки-золотоніжки
Будують мостики.

Стільки їх в сонечку! Їх і метеликів
З крильми шовковими.
Ми тихо бродимо між осокою
І мушки ловимо.

Ловимо мушки і головастики,
(— Коби ловилося!—),
Над нами сонце золотооке
Плило й дивилося.

Над нами хмарка-золотогузка
(— Далінь-далекая! —)
Літає бузько над берегами
І в леті клекає.

Літає сонно над головами
Зойк риболовлячий,
Бродимо мовчки між осокою
І мрієм, ловлячи.

Мариться-сниться мила пригодонька.
— Далінь-далекая! —
Літає бузько над головами
І в леті клекає.

Літає в серці гостро лоскiтний
Зойк риболовиний,
Бродимо тихо між осокою
І мрію ловимо.

— Коби ловилося! Тихо схиляємось,
Глибiнь глибокая.
Пливе там хмарка — золотий човник
Золотобокая.

Пливе там сонце — бiлий кораблик —
Золоті весла, —
Вкладаєм руки в глибiнь глибоку
І так нам весело!

Пливуть там тiнно сині метелики
З крильми шовковими, —
Вкладаєм руку в глибiнь глибоку,
І мрію ловимо.

— Коби зловитоньки! — Дві бiлі рибки
Твої долоньки дві,
Сковзають тихо між осокою
Чуйні й легонькі.

Торкають тiнно шовкове денце
І враз змикаються, —
(Над нами б'ється крик риболовин
І зойком кається).

М'яко змикаються між осокою
І враз вибулькують, —
(— Над нами гуси голубоші
Пливуть прогулькою).

М'яко спиняються на бiлім сонці

Чуйні й легонькі
Дві білі мушельки тепло зімкнуті,
Твої долоньки дві.

м. Золочів, 1838